

Ἄπηλπισμένος κάθεται χωρίς μιλιὰ 'στὸ στόμα,
διότι μάτην ἤλπισε ὅτι θὰ κάμῃ κόμμα.

Φασουλῆς πρὸς τοὺς ντοτόρους,
τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους.

Ντοτόροι μου ἀγαπητοί, ντοτόροι ξακουσμένοι,
καλῶς μᾶς ἤλθατε κι' ἐδῶ 'στὴ γῆ τῆ δοξασμένη.
Εἰδοὶ φωνῶ 'στὸν Ζαμπακὸ καὶ εἰς τὸν Τσαγκαρόλα,
εἰδοὶ κι' εἰς ἄλλους ἰατροὺς γιὰ τὴν Ἀθήνα νέους,
ποῦ εἶθε εἰς τὰ χέρια των ν' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα,
ἂν τύχη καὶ γλυτώσωμε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

ὦ! χαίρετε, Πρωτόπουλε, Ζωγιέ, Μαγγίνα, Λούη,
Κατζίη-Μιχάλη, Κατσαρά, Λιμπρίτη καὶ λοιποί,
ποῦ χαίρει ὁποῖος ἄρρωστος κοντά του σᾶς ἀκούει
καὶ δὲν εἰξεύρει τί καλὰ γιὰ ἔλους σας νὰ 'πῆ.

ὦ! χαίρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἐλπίς τοῦ βίου μας, χρυσοῦ παρηγορία.

Ἄλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, νεώτερ' Ἰπποκράται,
ποῦ 'στὴν Εὐρώπῃ φεύγετε νὰ πάρετε τὰ φῶτα,
κι' ὡς ἐπιστήμης σύμβολα ἐδῶ μᾶς κουβαλάτε
ἕνα καπέλο ὕψηλὸ καὶ μία ρεδιγκότα.

Καὶ τρέφεσθε μ' ὀνειράτα καὶ χίλιαις δερὸ ἐλπίδες
καὶ γιὰ ρεκλάμαις τρέχετε εἰς τῆς ἐφημερίδες.

Καὶ ἀναγκάζετε πολλοὺς τῶν ὑγιῶν ἀνθρώπων
νὰ γράφουν πρὸς ἀνέκφραστον χαρὰν τῆς κοινωνίας
πῶς τοὺς ἐθεραπεύσατε χωρίς κανένα κόπον
ἀπὸ τὰς πλέον σοβαρὰς τοῦ κόσμου ἀσθενείας,
ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔπεσαν ὡς τώρα 'στὸ κρεββάτι
καὶ οἱ γιανοὶ ἀρρώστησαν ἀπὸ πολὺ κεσοῦσι.

Καὶ προῖκα πολυτάλαντον ὁ ἕνας κι' ἄλλος θέλει
καὶ κορδωμένος περπατεῖ καὶ τὸ μουστάκι στρήφει,
καὶ τότε μόνο γιὰ τιμὴ κι' ὄνορε δὲν σᾶς μέλει,
ὁπόταν εὐτυχῆσατε νὰ 'βρῆτε καμμιὰ νύφη.
Τότε δὲν κόβουν θαύματα ἢ κοπτεραῖς σας γλώσσαις,
καὶ ἡσυχάζομε κι' ἐμεῖς ἀπὸ ρεκλάμαις τόσαις.

ὦ! χαίρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἐλπίς τοῦ βίου μας, χρυσοῦ παρηγορία.
Σίῃς ποῦ ἐτάζετε νεφροὺς ἀνθρώπων καὶ καρδίας,
τὰς κύστεις καὶ τὰ σῦρα μας καὶ ἄλλας ἀτηδίας,
ποῦ λέγετε 'στὸν ἀσθενῆ «τὸν κρέβδατόν σου ἄρον,»
κι' αὐτὸς μὲ τῆ βοήθειᾳ σας εὐθὺς κλωτοῦ τὸν Χάρον.

Κι' αἶρει λοιπὸν τὸν κράββατον ὁ ἀσθενὴς ἐπ' ὤμων
καθὼς ὁ παραλυτικὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου,
καὶ μένει διὰ βίου του πρὸς ὄλους σας εὐγνώμων,
διότι πάλιν εἶδε φῶς Ἑλληνικοῦ ἡλίου,
καὶ πάλιν εἰς τὸν καφφενὲ πλήρης ζωῆς κι' ἐλπίδος
διὰ τὸ μέλλον σκέπτεται τῆς προσφιλοῦς πατρίδος.

ὦ! χαῖρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἐλπίς τοῦ βίου μας χρυσοῦ παρηγορία.
Σὲ βλέπω κι' ἀπὸ τῆ χαρᾶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω
καὶ τούμπαινον μου ἔρχεται νὰ ἐξαπλώσω χάμω,
καὶ ὁ καθέννας ἀπὸ σὰς ὀπίσω μου νὰ βάλῃ
ὡς εἶδος ἀναφυκτικὸν κι' ἀπὸνα σερβιτσάκι.

Ἰατρικὸν Συνέδριον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ εἰς τὸ λάμπρον τέμενος, ποῦ ἔκτισε ὁ Σίνας.
Ἀνοίγεται μὲ πάταγον ἢ μία κι' ἄλλη θύρα,
ὕπὸ τὰς θόλους τοὺς σεπτοὺς φωνὰς ἀκούω τώρα,
καὶ συζητοῦν κολλητικὸν ἂν ἔχῃ χαρακτηῖρα
ἢ λέπρα, ἢ φθειρίασις, ἢ λύσσα καὶ ἢ ψώρα.

Ἰατρικὸν Συνέδριον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ εἰς τὸ λάμπρον τέμενος, ποῦ ἔκτισε ὁ Σίνας.
Ἐρρέτω πάσα ἐκ τῆς γῆς κακὴ ἐπιδημία,
μὴ μείνῃ ἄρρωστος κανεὶς εἰς τὰ Νοσοκομεία,
ἄς παύσουν πλέον σάβδονα διὰ νεκροὺς νὰ ράπτουν,
κι' οἱ νεκροθάπται μνήματα καὶ λάκκους ἄς μὴ σκάπτουν.

Ἐκεῖνοι ποῦ ἀπέθαναν ἄς μείνουν πεθαμμένοι,
ἄς ζήσωμεν τοῦλάχιστον ἡμεῖς οἱ ζωντανοί,
κανέννας πλέον θάνατος ἴσθην γῆν ἄς μὴ συμβαίῃ
καὶ ὁ θνητὸς ἀθάνατος ἴσθὲ μέλλον ἄς γενῃ.
Ἄς φύγουν νόσοι καὶ πληγαὶ πολλαὶ τε καὶ παντοῖαι,
ὅπου τὰς στέλλουν προσφιλῶν γονέων ἀμαρτίαι.

Ἐν τούτοις ἂν κι' ὁ Φασουλῆς τιμᾶ κατ' ἐξοχὴν
καθένα τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεράποντα καὶ μύστην,
καὶ παραδίδει πρὸς αὐτὸν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν
μὴ ἔλθῃ τὴν πεποίθησιν, μὲ ἔλθῃ του τὴν πίστιν,
πλὴν θ' ἀποφεύγῃ πάντοτε κι' αὐτὸς καὶ ἡ σκιά του
τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς καθὼς καὶ τοῦ θανάτου.

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Συγχαρητήριον θερμὸν
εἰς ἓνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ Σπύρος ὁ Μερκούρης μας, εἰς φίλος μας στενός,
ἐπῆρε τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον,
καὶ τώρα πᾶ Διευθυντὴς μᾶς ἔγινε τρανός
εἰς τὸ γεινάτι μερικῶν ἀσπόνδων πολεμίων.
Γνωρίζοντες δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκριβοῦ μας φίλου,
ἐλπίζομεν τὰ βέλτιστα ἐκ τοῦ θερμοῦ του ζήλου.

Σ' ἓνα ζευγάρι πέτα
καὶ σύ, Ρωμηέ, κουφέτα.

Ὁ Γεωργάκης Μαυρογιάννης, παλληκᾶρι γνωστικό,
κι' ὑπολογαγὸς βαρβάτος εἰς τὸ πυροβολικό,
εἰς τὰ ξόδεργα κι' ἐκεῖνος μᾶς κοπέλας ἐμπερδεύθη,
δηλαδὴ τοῦ Κοντοπούλου τὸ κορίτσι ἐμνηστεύθη,
τὴν ἀφράτη μαυρομάτα καὶ κομψὴ Εὐαγγελίτσα,
τὸ γλυκύτερο κορίτσι ἀπὸ χίλια δὲθὸ κορίτσα.

Σήμερον ἴσθην Ἑβδομάδα μία γλαφυρὰ εἰκίων,
τρεις γαμβροὶ καὶ μία νύμφη κι' ἀγαμία γυναικῶν.

Ἀναχώρησις Προξένου,
ὄντως διακεκριμένου.

Ὁ φίλτατος Γρυπάρης, ὁ Πρόξενος τῆς Κρήτης,
ποῦ σέρνει ὄλους κι' ἔλαις ὡς εἶδος τι μαγνήτης,
τῶν ποθητῶν του φίλων ἀφίνει τὴν ἀγκάλην
καὶ αὐριον πηγαίνει ἴσθην θέσιν του καὶ πάλιν,
μὴ λησμονῶν τὸσαύτας γλυκείας ἀναμνήσεις
καὶ τοῦ Τριανταφύλλη ἀκάκους διαχύσεις.

Δόξα νᾶχῃ ὁ θεὸς
κι' ἐτυπώθη ὁ Ρωμηός.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σῶματα Ρωμηοῦ ἐτύπωσ' ἢ Ἐστία,
κι' ἂν θέλῃς ἴσθὰ βιβλία σου καὶ τὸν Ρωμηὸ νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τάστεια,
εἰς τὴν Ἐστίαν πήγαίνε κι' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος...
τιμὴ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσθὲ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βράμιας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὰ τῶν «Ἐθροφρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.